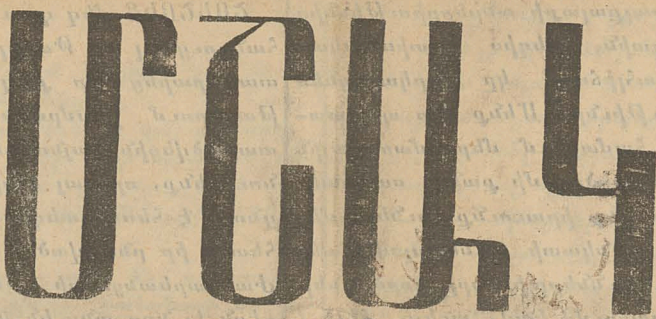

Տարեկան գինը 10 ռուբլի. կէս տարվան 6 ռուբ.
Առանձին համարները 5 կոպէկով.

Թիֆլիսում գրվում են միմյան խմբագրատան մէջ.

Մեր հասցէն. Тифлисъ, Редакция «Мшакъ».
Կամ Tiflis, Rédaction «Mschak».
Տէլէֆոն № 253.

ՀԻՄՆԱԿԻՐ ԳՐԵԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(բացի կիրակի եւ ասոյ օրերէն).

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով.

Յայտարարութիւններ համար վճարում են
իւրաքանչիւր բառին 2 կոպէկ.
Տէլէֆոն № 253.

Հայրապետ, Մինաս եւ Առաքել Աւետիսեանները ցաւօք սրտի յայտնում են աղ-
գականներին եւ ծանօթներին իրանց սիրելի հօրեղորք.

ՊԵՏՐՈՍ ԸՆԵՏԻՍԵԱՆԻ

մանր, որ տեղի է ունեցել Հանդամէջում, մայիսի 20-ին. Հոգեհանգիստը կատարվելու
է կիրակի, մայիսի 27-ին, առաւօտեան ժամը 11-ին. Մողնու օ. Գէորգ եկեղեցում.
1—1

ԲՈՎԱՆԴԱՌԹԻՒՆ

Ներքին Տեսութիւն. Կիրակնօրեայ զը-
րոյց. Մատենագրութիւն. Ներքին լուրեր. —
ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Արտաքին լուրեր. —
ԽԱՌԻ ԼՈՒՐԵՐ. Մանրանկար. — ՀԵՌԱԳԻՐ-
ՆԵՐ. — ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ. — ԲԱՆԱՍԻ-
ՐԱԿԱՆ. Վերջին գիշեր.

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ԿԻՐԱԿԻՄԱՅ ԶՐՈՅՑ

Թոյլ տուէ՛ք այս անգամ, ընթերցող, հեռա-
նայ մեր կեանքից: Մինչեւ այժմ եւ ձեզ հետ
խօսեցի շատ բաների մասին, բայց գիտեմ, որ
դուք շատ էլ ուրախ եւ գոհ մնալու առիթ
չունէք: Միշտ վատութիւն, միշտ ստուերներ,
միշտ ցաւ: Բայց միթէ չենք կարող գտնէ՛ մի
անգամ մի լաւ, յուսատու բան բերել մեր ա-
ռաջ: Ի՞նչ մեղք է, ի հարկէ, որ ուրախանա-
լու համար պէտք է անպատճառ հեղանայ
մեր իրականութիւնից: Որքի՛ եւ գրկվածի հա-
մար մի մի անգամ որքան լաւ է նայել Ազ-
տուծու լոյս աշխարհին եւ փնտրել արեւ, լոյս,
շերտութիւն:

Եւ կը գնեմ ձեզ առջեւ հեռեւեալ պատկերը:
Մօսկվայում, 1818 թ. Լաւրանին, ծնվում է
մի երեխայ: Մի շատ ազգէ ու կոպիտ ընտա-
նիք էր այն միջնադարը, ուր նա լոյս աշ-
խարհ տեսաւ, անվեց, մեծացաւ: Մինչեւ իսկ
ոչինչ կրթութիւն չը ստացաւ նա: Հազիւ մի-
այն գրաճանաչ դասնալով, նա իր հարուստ
հօր խնամքով աճեց, երեխայի դեր էր
կատարում: Ժլառ հայրը մի քանի գրօշներ
էր տալիս նրան եւ այդ ողորմելի ռոտնիկով
էր նա ապրում: Այսպէս անցան նրա երիտա-
սարդութեան ոսկի օրերը:

Ի՞նչ կարող էր դուրս գալ մի աշակերտ չը-
ղանից: Մենք, հայերս, կարող ենք այս հար-
ցին ամենաճիշդ պատասխանը տալ: Մեզանում
էլ կարճ շատ ու շատ այսպիսի հայրեր ու օր-
դներ եւ մենք գիտենք, հարկաւոր տարի-
ների փորձով գիտենք, որ որդին էլ հօգ կա-
րէ պիտի դառնար:—Հարուստ «առիշտեան»,
իր փորի ստրուկ, անպարգեւ, չաղ ու կորիկ
մի ազգուկ, որի համար արարչագործութեան

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՎԵՐՋԻՆ ԳԻՇԵՐ

(Գ. Դը-Մօպսանի)

Նա մեռաւ հանգիստ եւ առանց տանջանք-
ների, ինչպէս վայել էր մի անարատ կնոջ: Եւ
նա պառկած էր այժմ իր անկողնում, մէջքի
վրա, պակած աչքերով, հանդարտ դէմքով, իսկ
նրա սպիտակ երկար մազերը այնպէս հարթ
էին սանրած, կարծես թէ մահից մի ասու-
րօպէ առաջ հանգուցեալ մեծ խնամքով պա-
րազել էր նրանց վրա: Նրա սպիտակ անկն-
դան երեսը այնպիսի հեղութիւն էր արտայայ-
տում, որ պարզ երեւում էր, թէ ինչ խոնարհ
հոգի էր ընկնում այդ մարմնի մէջ, թէ ինչ-
պիսի խաղաղ վախճանի արժանացաւ նա իր
այդ կեանքի համար:

Չգիտեմ նրա անկողնու մօտ, լալիս էին յու-
սահատ նրա երկու որդիքը, տղան, հաստատ
բարոյական սկզբունքների տէր անողորմելի,

ամբողջ խորհուրդը երկու ծայրի մէջ է. «ու-
տի», քննք:

Բայց Մօսկվայի ազգէ վաճառականի ընտա-
նիքից դուրս եկաւ մի Սօլդատենկով: Նա նոր
մեռաւ, բայց թողեց մի անուն, որ ամբողջ
Ռուսաստանում հռչակված է եւ չի մոռացվի
երկար ու երկար ժամանակ:

Ի՞նչպէս ստացաւ նա այս հռչակը:

Տգէտ, համարեա անգրագէտ վաճառական է
կոչվում Սօլդատենկով: Բայց նա մի անսահման
յարգանք ունի զէպի գիտութեան, գրականու-
թեան մարդիկ: Դա մի պատահական յարգանք
չէ, խօսքերով, նոյն իսկ ոսկէգօծ խօսքերով
արտայայտվող յարգանք: Սօլդատենկով հազ-
կանում է, որ ինքն էլ կարող է իր հայրենիքի
առաջադիմութեան ծառայել: Ինչ անենք, որ
նա չունի ուսում, գիտութիւն, գրել, շարա-
դրել չէ կարող: Դրա փոխարէն նա գիտէ, որ
շատ կան գիտուն, աշխատող մարդիկ, որոնք
չունեն այն, ինչ ունի ինքը—հարստութիւն:
Եւ նա իր փողը գտնում է բարի գործի հա-
մար: Հիշեցում է իրաւա-րաջական գործ եւ
գարգաւայի եւ անհղով անչէլ սիրով տանում է
այս գործը ամբողջ 50 տարի...

Միտում էր նա գիրքը, լաւ, խելօք գիրքը:
Դրա համար նա ոչինչ չէր խնայում, եւ հա-
տորներ հատորների ետեւից դուրս էին գա-
լիս, տարածելով իրանց գեղեցիկ բովանդա-
կութեան հետ եւ հրատարակողի անունը:

Եթէ նայենք այդ հատորներին միասին դար-
ժած, կը ստանանք մի ամբողջ գրադարան, մի
հոյակապ գործ: Բացի ուսուցչի նշանաւոր
գործերի գործերի հրատարակութիւնից, Սօլ-
դատենկով առանձին ուշադրութիւն էր դարձ-
նում թարգմանութիւնների վրա. եւրօպական
լաւագուն հեղինակներն էին թարգմանվում
իսթէ չը լինէր այդ մեծատունը, կը տեսնէր
ուսուցչի գրականութիւնը Վէբերի «Ընդհանուր
Պատմութեան» տասնութ սահման հատորները,
Գիբբոնի եօթն հատորները, Լավիտի եւ Բամ-
բոյի 8 մեծ հատորները: Եւ նրա բոլոր հրա-
տարակութիւններն այսպէս են: Այդ գրադա-
րանում են Դրօզդէն, Մօսկէն, Կուլէշի, Վէյս,
Շմիդտ եւ այլն եւ այլն:

Անա ինչ գործ թողեց այդ վաճառականը
իրանից յետոյ: Մի գործ, որ անգնահատելի

արդար դատաւորը, եւ աղջիկը—քոյր Եւլալիան,
միանձնուհին:

Հանգուցեալ մանկութեան հասակից գինել
էր նրանց անխախտ ընտանեկանութեան
կանոններով, ներշնչել էր նրանց հաստատ հա-
ւատ եւ պարտաճանաչութիւն առանց զիջո-
ղութեան:

Որդին, դառնալով դատաւոր, օրէնքի հիման
վրա՝ առանց խղճալու պատուհասում էր թոյ-
լերին, որոնք սայթաքում էին կեանքի ճանա-
պարհին: Աղջիկը, թափանցված առաքինու-
թեամբ, ողորմում էր խեղճերին, դարձնում
էր հիւանդներին եւ այդպիսով նմանվում
Քրիստոսին:

Կոյսը յուսահատ համբոյրներով ծածկում էր
իր մօր ձեռները, որոնք կարծես չինված էին
փղոսկրից:

Դուրս կամաց բաղնիքին: Այդ ձայնը ստիպեց
ողբացող զաւակներին բարձրացնել իրանց
զուլը: Սենեակը մտաւ քահանան, որը նոր
էր վերջացրել իր ճաշը. նա կարմրել էր եւ
հեւում էր, չնորհիւ մարտողութեան գործա-
րաններին, որոնք սկսել էին կատարել իրանց
գերը. բացի դրանից նա խմել էր բաւականա-

ծառայութիւններ է մատուցել ուսուցչի գրա-
կանութեան, որ ուսուցչի փառքն ու պար-
ճանքը կարող է համարվել: Բարեգործութիւն
էր դա թերեւս, ոչ: Հրատարակչը փող էր
տալիս հեղինակներին, թարգմանիչներին, տպա-
գրում էր գրքեր, ծախում էր գրքերը:

Բայց բարեգործութիւնն էր նրան գրողը,
նրան ետանդ ներշնչողը: Նա կարող չէր գըր-
քերից ստացվող փողին. նա մի անշահասէր
հրատարակչէր: Յիշվում են նրա ուրիշ բա-
րեգործութիւններն էլ. նա օգնում էր ուսա-
նողներին, օգնում էր կարող գործիչներին: Գի-
տութեան, առաջադիմութեան, արուեստների
հովանաւոր էր նա, մեկէնսա, այս բառի լաւ
մտքով:

Եւ որքան համեստ ու պարտաճանաչ մարդ
կօպէկներ տուող եւ կօպէկների փոխարէն
թմրութիւն, փողեր ու որոտաճան աղմուկներ
պահանջող գրքերգործները թող նայեն այդ
պատկանելի ծերունուն: Այդքան բան անելուց
յետոյ նա փախչում էր հասարակական ցայցե-
րից, չնորհակալութիւններից: Դրանից նա
փախչում էր ինչպէս կրակից: Անցեալներում
լրացաւ նրա 80-ամեակը. նրանից խնդրեցին
թոյլատրութիւն, որ մի ճաշի ժամանակ նրան
չնորհակալութիւն յայտնվի: Նրա արած մեծա-
գործութիւնների համար: Բայց նա ոչ միայն
մերժեց այդ առաջարկութիւնը, այլ եւ սկսեց
ազգայն «ի սէր Ապագա» ուս, որ չը խանգարէ
իր հոգեկան անգոտութիւնը:

Այս մի հարուստ, ահա մի անգրագէտ
վաճառական:

Վերջին ժամանակներս մի քանի հարուստ
վաճառականներ մեռան Մօսկվայում. Տրեյտա-
կովը ամենահարուստ պատկերաբարան թողեց,
Մօլոգովիկովը թատրոն է կառուցել, Սօլդա-
տենկովը գրքերի հրատարակութեամբ հռչակ-
վեց:

Տեսէ՛ք, ընթերցող, այս մարդկանց եւ ապա
նայեցէ՛ք ձեր չորջրը, որոնցէ՛ք, եթէ կարո-
ղանում էք, համանման օրինակներ ձեզ չը-
լապատողների մէջ: Հարուստներ—որքան կա-
մենք. կարոտութիւնը—անծայր ծով: Որոնե-
րէ՛ք, կը գտնէք նմանութիւն, գտնէ թոյլ, հե-
ռաւոր նմանութիւն...

ՄԱՏԵՆԱԳԻՐՈՒԹԻՒՆ

Վ. Գ. Ավետարանաւ ծնունդ է խօսում անեակը. մանկ.
զրոյց թարգմ. Զ. Տ.-Գ. հրատ. Ք. Հ. հրատ. Ընկ. պատ-
կերաբար, 27 էր. 80 գ. 10 կ. թիֆլիս 1900 թ.

Ավետարանի գրքով, որի վերնագիրը
բերված է վերեւում, կարիք չունի յանձնա-
րարված լինելու: Նա ամենահետաքրքրական
մանկական գրքերից մէկն է, գրված գեղեցիկ
իւմօրով:

Թարգմանութիւնը բոլորովին աղող է եւ
տիպը գեղեցիկ:

չափ օղի, որպէս զի, հանգուցեալի պահպա-
նութեան ժամանակ, յաղթէ յոգնածութեանը:
Նրա դէմքը արտայայտում էր այն կեղծ թա-
խիծը, որը յատուկ է ամեն մի հոգեւորականի,
որի համար թաղումը ներկայանում է արդի-
նաւոր հաստիքներից մէկը:

Խաչակիքով, նա մօտեցաւ նրանց եւ ասաց
իր սովորական ոտով. «Ե՛հ, ի՞նչ խեղճ զաւակ-
ներս, ես եկել եմ օգնելու ձեզ անցկացնել
միասին այս սգալի ժամերը»:

Բայց քոյր Եւլալիան չափաւոր վերկացաւ եւ
ասաց. «Շնորհակալ եմ, հայր իմ, բայց ես ու
եղբայրս կամենում ենք հանգիստ անցկացնել
այս գիշեր հանգուցեալի հետ: Ի՞նչ որ այս վեր-
ջին րօպէներն են, որ մենք անց ենք կացնում
նրա հետ... այո, մենք կամենում ենք մնալ
միասին, երեքով... ինչպէս առաջ... երբ
մենք դեռ երեխայ էինք եւ մեր խեղճ... խեղճ
մայրը... Վերջացնել նա չը կարողացաւ,
որովհետեւ արցունքները հեղեղի պէս թափ-
վում էին եւ խեղճում նրան»:

Քահանան փախչեց ուրախութիւնից, մտա-
ծելով հանգիստ եւ փափուկ անկողնու մասին,
եւ միայն ասաց՝ «Ինչպէս կամենում էք, սի-
նի»:

II

В. Вартаньянцъ. „Антропологическая философія“
П. Миртовъ и субъективный методъ въ социологіи.
38 стр. ц. 25 коп. Тифлисъ 1901 г.

Պ. Վարդանյանցի գրքով, որ կրում է «Մար-
դաբանական փիլիսոփայութիւն: Պ. Միրտով եւ
սոցիոլոգիական մեթոդը հասարակագիտութեան
մէջ» վերնագիրը, բաղկացած է չորս գլուխներից:
Առաջին եւ երկրորդ գլուխներում պ. Վարդա-
նյան բանակրէ է մղում «օրինակով մեթոդի»
կուսակից պ. պ. Ստրուվեի եւ Բեյտովի հետ
Միրտովի աշխարհայեացքի առիթով. երրորդ
գլուխում առաջ է բերում Միրտովի հայեացք-
ները գիտութիւնների դասաբաշխման եւ այն
դերի մասին, որ անտեսական գործօնը խա-
ղում է պատմութեան մէջ. չորրորդ գլուխում
փորձում է սահմանել, թէ ինչ է սոցիոլոգիական
մեթոդը:

Մեզ թւում է, թէ պ. Վարդանյանցին չէ
աղոթում ոչ պարզել վիճելի փիլիսոփայական
հարցերը, ոչ էլ ժողովրդականացնել փիլիսո-
փայական վարդապետութիւնները:

Ճիշդ է, որ այդ շատ էլ հեշտ բան չէ:
Տ. Յ.

Նոր ստացված հրատարակութիւններ. 1) Երո-
նական խոհարարական դասագիրք, կազմ. տիկին Վ.
Թատիկեանց. հրատ. Ք. Հ. հրատ. Ընկ. 214 էր. 80 գ.
1 ռ. թիֆլիս 1901 թ. 2) Եօթովրդական անգիր բա-
նաստեղծութիւններ, ժող. Տ. Վարդանյանց. հրատ. Ք.
Հ. հրատ. Ընկ. 123 էր. 160 թիֆլիս 1901 թ. 3) Ան-
գրանիկ. ռեֆորմ, ճանապարհորդութիւն եւ տեղագրու-
թիւն. հրատ. Ք. Հ. հրատ. Ընկ. 237 էր. 160 գ. 75 կ.
թիֆլիս 1901 թ. 4) Բազմաթիւ Սկզբունք. Էփրայիմ
Արծիւն. պատմ. վեպ. 1801—1829 թ. (Գովառի տի-
րապետութեան հարկաւորական լիւստակներ). 208 էր.
160 գ. 1 ռ. թիֆլիս 1901 թ. 5) Բժշկ. Վ. Արծիւնի
«Ամենափոքր» առողջ. էտիկ. (արտասովոր ծնունդ
ամսագրից). 216 էր. 160 գ. 75 կոպ. թիֆլիս 1901 թ.
6) Բանաստեղծական խնդրի շարքը գրեց Մեար. Զ.
Մելիք. 120 էր. 160 գ. 50 կ. թիֆլիս 1901 թ. 7)
Երկր. ռեֆորմ, ճանապարհորդութիւն եւ տեղագրու-
թիւն. 50 էր. 160 գ. 20 կոպ. թիֆլիս 1901 թ. 8)
Международная рыбопромышленная выставка,
устраиваемая въ С.-Петербурѣ въ 1902 году. СПб.
1901 г.

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

Մայիսի 25-ին, Թագուհի Կայսրուհի Ալեք-
սանդրա Մեդոջօրջիայի ծննդեան օրը, Ալեք-
սանդրո-Նիկոլիի տաճարում գահացողական մաղ-
թանք կատարվեց: Մաղթանքին ներկայ էին՝
Կովկասի կառավարչապետ իշխան Գոլիցին,
կառավարչապետի օգնական գեներալ-լեյտե-
նանտ Ֆրեդէ, գեներալներ, գահազան վարչու-
թիւնների եւ հիմնարկութիւնների ներկայա-
ցուցիչներ ու բազմաթիւ ժողովուրդ: Մաղ-
թանքներ կատարվեցին նոյնպէս եւ հայ լու-
սաւորչակների, կաթօղիների եւ բողոքա-
կանների եկեղեցիներում, մասնագրականների
մզկիթներում եւ հրէաների սինագոգանե-

րելիք: Յետոյ նա չոքեց, կարդաց մի ինչ որ
աղօթք, վերկացաւ եւ հանդարտ քայլերով
դուրս եկաւ, մրմնջալով. «Այո կինը սուրբ է»:
Նրանք մնացին միասին: Անտեսանելի ժա-
մայոյցի ձօճանակը ձօճվում էր հանդարտ, եւ
նրա ձայնը սուր կերպով լսվում էր այդ խա-
ղաղութեան մէջ: Պատուհանից, լուսնի աղօտ
ճառագայթների հետ, ներս էր գալիս ծաղիկ-
ների եւ խոտերի թարմ բուրմունքը:

Դուրսը տիրում էր համառարած խաղաղու-
թիւն. ընտելեան քուռը վրդովում էր միմիայն
միջատների եւ զեռունների մեղմաղճոտ հա-
մերձը: Ննջեցեալի չորջրը տիրում էր անվերջ
խաղաղութիւն, եւ թւում էր թէ այդ բոլորը
ծագում էր ննջեցեալից եւ համակում ամ-
բողջ ընտելութիւն:

Յանկարծ դատաւորը, որ չոքած ընկղմել էր
իր գլուխը վերակի մէջ, կանչեց խուլ, հա-
զիւ լսելի, բայց արտայայտ ձայնով. «Մայր իմ...
մայր իմ... Իսկ քոյր Եւլալիան վաղ ընկաւ
յատակի վրա եւ լարված հիւստի գրութեան
մէջ, ինչպէս մի ընկաւոր, սկսեց ծեծել իր
գլուխը եւ կաթօղին ձայնով ասել. «Աստուած
իմ... Աստուած իմ...»:

